

The Pure Necessity, 2016. David Claerbout

2016, projecció unicanal, animació 2D, so estèreo, 50 min.

Del 12 al 24 de novembre de 2019 a Casa Vicens Gaudí

El festival de videoart LOOP Barcelona té lloc entre el 12/11 i el 24/11 a la ciutat de Barcelona.

En aquesta edició, la Casa Vicens acull part de l'exposició col·lectiva *The Bee Who Forgot the Honey*, comissariada per Aurélien Li Genissel, que també té lloc en el Reial Cercle Artístic, el Museu d'Història de Catalunya, el Museu de Ciències Naturals de Barcelona i el Museu Frederic Marès.

L'exposició presenta una nova mirada a la noció del paisatge sota el concepte de l'"inapropiable", desenvolupat pel filòsof italià Giorgio Agamben. En aquest sentit, el paisatge ja no és un objecte que es pugui comprar, utilitzar o posseir. No apareix com un escenari o un horitzó per explorar, un tot aliè a l'home o una reserva d'actius per explotar, sinó com el paradigma d'una manera més espiritual, humil o afectiva de ser-en-el-món.

Concretament, la Casa Vicens acull la peça *The Pure Necessity* de l'artista belga David Claerbout. El vídeo parteix de la idea que va tenir David Claerbout de tornar, als animals del clàssic de Disney *El llibre de la selva* de 1967, el seu comportament original. Per a l'artista és una manera de deconstruir la dimensió antropocèntrica del relat alhora que ofereix una reflexió sobre els mecanismes tradicionals de narració. Així, l'obra juga amb la idea de causa-efecte, trama i acció, i crea un film de 50 minuts que sembla suspès en el temps, en una mena de llimbs contemplatius en els quals les expectatives de l'espectador sempre es veuen negades o posposades. En tornar-los el seu comportament original, els animals deixen de ser figurants i el paisatge deixa de ser un simple teló de fons.

Com en altres obres seves, *The Pure Necessity* subverteix la relació clàssica — instaurada per la pintura— entre el fons i la forma per denunciar la simplificadora reducció de l'entorn natural i els seus habitants en un escenari ple de figurants al servei d'un protagonista humà. El paisatge ja no es presenta, doncs, com un context funcional, ple de signes amb un sentit donat per la racionalitat humana, sinó com un món obert en el qual els esdeveniments superen un simple acostament de subjecte a objecte. Claerbout nega l'acció i aposta per un paisatge més contemplatiu i transcendental, i recupera, en certa manera, la idea romàntica de natura.

Durant un període de tres anys, David Claerbout i un equip d'artistes professionals van redissenyar a mà, minuciosament, els fotogrames de la pel·lícula original, un per un, i després els van acoblar per crear una pel·lícula completament nova i indiferent que contrasta amb l'animació i el ritme de l'obra original. Ara sense fil narratiu, els animals es mouen enmig de la jungla com si la història, banal i absurda, la creessin ells.

L'obra es pot veure al dormitori de la Casa Vicens, una sala on destaca la decoració de la natura, present tant en les parets com en l'entrebigat del sostre. A més, l'obra estableix un diàleg entre l'interior i l'exterior, entre el més íntim de l'habitatge i l'inabastable de l'exterior, però fusionats en l'orgànic.

<https://loop-barcelona.com/activity/the-bee-who-forgot-the-honey-david-claerbout/>